

Թեսթ 16

Հովհաննես Թումանյան

Գեյլը

Շորագյալցի Ավոյի պատմությունից հետո խոսքն ընկավ գիլի ոհմակի (բոլուկի) վրա:

Երկար ձմեռներն ու ապրուստի դժվարությունն են պատճառը, որ **գեյլերը** ոհմակ են կազմում,- բացատրում էին գյուղացիք:

Ոռնում են, իրար կանչում, հավաքվում, միանում, որ ուժեղ լինեն թե՛ հարձակվելու և թե՛ հարձակման դիմադրելու ժամանակ:

Ամեն մինը մենակ հեշտ կհաօթվի ձմեռն ու կկորչի, քան թե խմբով, և ամեն մինը մենակ չի կարող էն ճանկել, ինչ որ կճանկի խումբը:

Եվ հավաքվում են հիսունով, հարյուրով, մի քանի հարյուրով:

Սարսափելի բան է գիլի ոհմակը, մանավանդ էլ լինում է ձմեռը, գիլի ամենաքաղցած ժամանակը, երբ շատ անգամ գեյլը քաղցից կատաղում է: Երբ ոհմակով մի տեղ կանգնում են հանգստանալու՝ շրջան են կազմում ու էնպես են վեր թափում, որ իրար երես պահեն, չեն հավատում մեկմեկու: Վախենում են իրար ուտեն: Բայց ոմանք էլ ասում են՝ նրա համար են էդպես անում, որ իրար տեսնեն ու հարկավոր դեպքում իսկույն նշան տան իրարու, և իբրև թե բոլորը նայում են իրենց գլխավորին:

Գիլի համար մուրը, ճամփի դժվարությունը, հեռավորությունը ոչ մի նշանակություն չունեն:

Գեյլն էնքան արագավազ է, որ մի գիշերվա մեջ երեք-չորս օրվա ձիու ճամփա կկտրի: Իսկ գիլի սրատեսության վրա էսպես մի գրույց կա ժողովրդի մեջ:

Ասում են՝ մի անգամ արծիվն ու գեյլը վեճի բռնվեցին, թե իրենցից ո՞րն է ավելի **սրատես**: Գեյլն ասավ՝ մի աօպոս օր ես սարի գլուխն էլա, ամպի միջով մտիկ արի տեսա՝ հեռու մի դաշտում մի սև ցեղի (վարած հողի) մեջ մի ակոսում մի սև գառն է նստած:

Արծիվն էլ թե՛ ես էլ երկնքի երեսն էլա, ներքև մտիկ արի, մի ծխնելույզի միջից տեսա կրակի վրա դրած մի պղինձ՝ խուփը վրեն: Խփան ճեղքիցը նայեցի, տեսա պղնձի միջին կաթը, կաթնի երեսին էլ մի սիպտակ մագ:

Էսքան արագավազ ու սրատես գազան է գեյլը: Եվ էս ամենի հետ միասին՝ շատ խորամանկ:

Նա մինչև լավ չիմանա, որ հարձակումն ապահով է, չի հարձակվի: Ուրիշ բան է, եթե սովից խելագար մի գեյլ իրեն կորցրած գցի ավազկարա վտանգի մեջ. բայց սովորաբար գեյլը շատ է զգույշ ու խորամանկ:

Մի գյուղացի էսպես պատմություն արավ: Ասում է՝ մի տարի թակարդ էի լարել: Առավոտը վաղ վեր կացա, գնացի տեսա մի գեյլ է ընկել մեջը: Միայն ոտիցն է ընկել, ու ոտը փշրվել է, սատկել է: Վեր կալա թակարդիցը հանեցի, էն կողմը գցեցի: Մինչև գլուխս կախ ես թակարդովն էի եղած, մին էլ տեսնեմ՝ վեր կացավ կաղին տալով փախավ: Հա՛յ, հայ, հա՛յ, էլ ո՞րտեղ, իրեն տվեց անտառը: Դու մի՛ ասիլ անտերը ստամեռնուկ տված է եղել:

Գիլի ոհմակն էլ, ձմեռը ճամփա կտրելիս իրար ետևից է գնում- ծլլաշարուկ, ու միշտ ամենից ուժեղն ու փորձվածը առաջին է գնում: Եվ սա **երկու** հարմարություն ունի նրանց համար: Մին, որ առաջի գնացողները ձնի մեջ կոպար (շավիղ) են բաց անում, ետևից եկողների համար բաց-պատրաստ ճամփա է լինում, մին էլ՝ որ ոչ ոք չի կարող իմանալ, թե իրենք քանիսն են եղել: Եվ էդ է պատճառը, որ ոչ մի որսկան չի կարող ասել, թե էս ոհմակը, որ **անցել է**, քանի գեյլ է եղել մեջը:

Աստված հեռու տանի, թե ոհմակի աչքովը մի որս ընկավ: Ուրիշ գազան լինի, թե ընտանի կենդանի, իսկույն չորս կողմից շրջապատում են, ու էլ փրկություն չկա: Իսկ կճղակավորներին, հատկապես եղնիկներին ու եղջերուներին, քշում

են դեպի սառած գետերը, սառույցի վրա ճղատում ու վրա թափում կամ քշում են դեպի բարձր ժայռերը, ժայռերից թոցնում ու իջնում ներքև լափում:

Ոհմակը վտանգավոր է և մարդու համար: Եթե բազմություն չեղավ՝ մի կամ երկու մարդից ոհմակը չի վախենալ, թեկուզ հրացան ունենան: Մինչև անգամ հրացանն ավելի վտանգավոր է: Հրացան արձակես թե չե, իսկույն կհարձակվեն: Հիմի կասե՛ք՝ հապա ինչի՞ց է վախենում գելը:

Էս մասին գյուղացիք մի քանի պատմություն արին:

1. Տեքստի չորս բառերում տառի փոխարեն վանդակ է դրված, դո՛ւրս գրիր այդ բառերը՝ լրացնելով բաց թողած տառերը:

ախպոս

երբ

բարձր

կհաղթվի

2. Գրի՛ր տրված բառերի հականիշները:

ա/կարճ երկար

բ/թույլ ուժեղ

գ/մոտ հեռու

դ/ցածր բարձր

3. Ասացվածքների երկու մասերը միացրո՛ւ և գրի՛ր դեմ դիմաց:

ա/Մինչև ճշմարիտը գա, սուտը աշխարհը կքանդի

բ/Քեզ համար քնում ես, ուրիշի համար երազ տեսնում

գ/Մեծին հարգիր, որ մեծանաս

դ/Լավ բան ասա, որ լավ բան լսես

որ մեծանաս

որ լավ բան լսես

ուրիշի համար երազ տեսնում

սուտը աշխարհը կքանդի

4. Ի՞նչ է նշանակում տեքստում հանդիպող **ստամեռուկ** բառը:

սուտ մեռած

5. Տեքստից դո՛ւրս գրիր հոգնակի թվով գործածված չորս բառ:

կհարձակվեն

գյուղացիք

եղնիկներին

եղջերուներին

6. Դո՛ւրս գրիր տեքստում ընգծված բառերը՝ դիմացը գրելով, թե որը ի՞նչ խոսքի մաս է:

<u>անցել է</u>	<u>բայ</u>
<u>երկու</u>	<u>թվական</u>
<u>սրատես</u>	<u>ածական</u>
<u>գելերը</u>	<u>գոյական</u>

7. Ո՞րն է տրված նախադասության ենթական:

Շորագյալցի Ավոյի պատմությունից հետո խոսքն ընկավ գիլի ոհմակի (բուլուկի) վրա:

ա/Ավոյի

բ/խոսքն

գ/ոհմակի

դ/գիլի ///

8. Տեքստի ընդգծված պարբերության մեջ քանի՞ նախադասություն կա.

ա/հինգ ///

բ/չորս

գ/վեց

դ/յոթ

9. Այն ի՞նչն է, այն ի՞նչը.

Թն ունի, թռչուն չէ,

Միջատ է, մրջյուն չէ,

Աշխատում է օրնիբուն

Բերքը տախս է մարդուն:

մեղուն

10. Նախադասություններն ըստ բնույթի լինում են.

ա/երկու տեսակ

բ/հինգ տեսակ ///

գ/երեք տեսակ

դ/չորս տեսակ

11. Ինչո՞ւ են գայլերը ոհմակ կազմում:

որպիսի հեշտ կարողանալ որս անել:

12. Ինչպիսի՞ կենդանի է գայլը(բնութագրի՛ր տեքստի բառերով):

Ոռնում են, իրար կանչում, հավաքվում, միանում, որ ու ժեղ լինեն թե՛ հարձակվելու և թե՛ հարձակման դիմադրելու

ժամանակ:

13. Ինչպե՞ս է շարժվում ոհմակը ձմռանը:

Ամեն մինը մենակ հեշտ կհափվի ձմեռն ու կկորչի. քան թե խմբով. և ամեն մինը մենակ չի կարող էն ճանկել, ինչ որ

կճանկի խումբը:

14. Ինչո՞ւ է վտանգավոր գայլը մարդու համար:

~~որովետև նրանք խմբով հարձակվում են մարկանց վրա:~~

15. Ուրիշ ի՞նչ գիտես գայլերի մասին:

~~որ գայլեր վախենում են կրակից և օձից~~

